

Noget Eignende findes ogsaa i den næste Paragraph af Vedtægten, § 93, med Hensyn til Børn. Det hedder dert: "Derfom den af et Barn begaaede Forseelse er sket efter Dyfordring eller Tilskyndelse af Forældre eller Andre, der have Myndighed over Barnet, ville disse og ikke Barnet være at straffe for Forseelsen, hvilket ogsaa skal være Tilfældet, naar Forseelsen maa tilskrives de nævnte Personers Mangel paa pligtkyldig Tilsyn med Barnet." Dert ligger det jo klart, at, naar Barnet af egen Drift foretager Noget uden Tilskyndelse af Forældrene, og uden at disse have gjort sig skyldige i Forsømmelse af det pligtkyldige Tilsyn, saa straffes Barnet selv, og man kan ikke straffe Forældrene. Jeg tror saaledes, at man ogsaa her maa fastholde, at Lovene ikke hjemle, at man kan straffe en Mand selv for hans Tjenestefolks Forseelser. Ganske anderledes forholder det sig, naar der kun er Spørgsmaal om Skadeserstatning. Med Hensyn til denne have vi jo nemlig i Lovgivningen Bestemmelser, som pålægge Husbonden Ansvar for Tyendets skadegjørende Handlinger, et Ansvar, som ibrigt maa ske gaar videre, end det egentlig er retfærdigt. Derom have vi, som sagt, en almindelig Lovbestemmelse i Christian den 5tes Danst. Lov, der vil kunne medføre et Resultat som det antydede.

Indenrigsministeren: Maa ske jeg endnu blot maa sige, at det forekommer mig, at man, som jeg een Gang tidligere har tilladt mig at udtale, ved at indsætte Ordet "forsættlig" saa at sige tilintetgjør Bestemmelsens Hensigt. Bestemmelsen er jo ikke sat, for at den ene Nabo skal plage den anden, den vil jo slet ikke komme til Anvendelse, naar Naboerne leve, som de skulde leve; i saa Fald ville de ikke fordrø det Offentliges Mellemkomst. Naar der derimod er Forhold tilstede, som man siges at egne sig til at behandles efter Loven, saa gjør man det, idetmindste i de allerfleste Tilfælde, umuligt at faae Vedkommende straffet, naar man sætter dette Ord ind i Loven. Derimod skal jeg for mit Vedkommende forlade Spørgsmaalet om Ordet "forsættlig". — Den ærede 4de Landskingsmand for 10de Kred (Schøler)

har sagt os, at det netop er Meningen at ville negte den Mand, der fjender et Dyr Gier, Ret til at jage Dyret bort fra sin Jord, naar han ikke er fuldkommen sikker paa, at det kan ske, uden at Dyret derved kommer til Skade. Jeg sætter nu slet ikke, saaledes som det ærede Medlem mente, Pris paa, at den ene Nabo skulde slaa den andens Dyr ihjel, det anser jeg ikke for noget onskeligt Naboforhold; men jeg ser ikke nogen fornuftig Grund til, at man vil give den Ret, naar Dyrets Gier ikke fjendes, som man vil negte, naar Dyrets Gier fjendes, vel at mærke, naar den i begge Tilfælde gaar ud paa det Samme, nemlig blot paa at kunne skaffe sig Fred for Dyret. Det behøver ikke altid at være Naboer, som der er Tale om; det kan godt være en anden Mand fra Byen eller længere borte fra, naar jeg blot fjender Dyret. Derfom jeg ser et saadant Dyr og ikke kan komme det nær, saa maa jeg altsaa ikke kaste en Sten efter det, thi saa risikerer jeg at ramme det paa Hovedet eller slaa et Die ud paa det, og saa skal jeg være undertastet Ansvar ligeoverfor den Mand, der eier Dyret, fordi jeg har fjendt ham, men derfom jeg ikke har fjendt ham, saa er jeg fri for ethvert Ansvar i den Henseende. Det er altsaa Udvalgets Mening, (og jeg har kun ønsket, at Thinget skulde være fuldkommen paa det Reine med) hvad Meningen var, førend det gik til Afstemning.

Schøler: Ja, det er Udvalgets Mening, og jeg tror det er fornuftigt, thi netop mellem Naboer kan det ske, og jeg er overbevist om, at det i flere Tilfælde vil ske af Had og Hævnsyge. Det er jo desto værre ofte Tilfældet, at Naboer ikke leve godt sammen, og naar den Ene er en ondskabsfuld Mand, saa kan han paa denne Maade ødelægge den Andens Kreaturer netop af Hævngjerrighed. Man behøver ikke nogen Lov for at faae Ret til at jage Dyr bort, det er en naturlig Ret, som enhver Mand har, at sjerne Dyr fra sin Eiendom; men en anden Sag er det, naar man giver Vedkommende Ret til at bestadige eller dræbe Dyrene, og det er det, som Udvalget frygter for undertiden kunde og vilde ske, naar Naboen var en Mand, der vilde hævne